

תת"ע (עכו) 5513-11-22 - גיהאן בדר נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 5513-11-22 - גיהאן בדר נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 5513-11-22

גיהאן בדר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[17.10.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 10.09.2023 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 09.10.2024.

הוראות תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 קובעת "חזקת מסירה" לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

(ההדגשה אינה במקור, ג'.נ.ע.).

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. עיון בתיק בית המשפט מעלה כי הזמנה לדיון חזרה בציון "לידי הנמען הרשום"; הדבר מהווה הזמנה כדין ומלמד כי ההזמנה נמסרה לידי המבקשת; אציין כי המבקשת כלל לא התייחס לקיומו של אישור מסירה זה. משקיימת בתיק הזמנה כדין, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקשת בדבר אי ידיעתה אודות מועד הדיון, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנה להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינה, ואין למבקשת אלא להלין על עצמה.

בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינה. תחילה יצוין כי המבקשת כלל לא פירט את הגנתה; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה; המבקשת לא עשתה כן. בשולי ההחלטה אציין כי בסעיף 13 לבקשה המבקשת ציינה כי רישיונה נפסל מינהלית תקופה של 30 יום ויש מקום לקזז עונש זה מעונש הפסילה אשר הוטל, אולם טענה זו אינה רלוונטית שכן בסופו של יום הושת על המבקשת עונש של קנס בסך ₪ 750 בלבד (אציין כי אינני יודעת אם מדובר בפליטת קולמוס ואם לאו). לאור כל האמור, הבקשה נדחית, בלא צורך בדיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ו תשרי תשפ"ה, 17 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.